

Într-o zi, când erau cu toții la plimbare, îi cotropi o rafală de vânt și copila pieri de lângă ei.

Amărât, împăratul trimise soli în toate colțurile împărăției, promițând o răsplată mare celui ce o va găsi pe fiica sa, dar de nicăieri nu-i venea o veste bună.

Atunci prințul a plecat să o caute. A mers ce a mers, până a ajuns lângă un lac mare. Văzând un stol de rațe, a vrut s-o ochească pe cea mai mare.

Dar rata i-a strigat: 'Nu trage băiete! Am să-ți fiu de folos vreodată. Află că sora ta trăiește în castelul Regelui Vânt.'

Băiatul nu trase și plecă mai departe. Dădu peste un furnicar și vru să-l împrăștie. Ieși o furnică zburătoare, care îl rugă să nu le strice casa, căci furnicile vor fi de folos.

Merse ce merse și se împiedică de o buturugă. Vru s-o taie în două, când ieși Regina Albinelor care-l rugă: 'Nu tăia buturuga, că ne-am făcut stup în ea. Poate te vom ajuta și noi odată'.

Mirat, flăcăul își văzu de drum. La marginea unui crâng, văzu castelul Regelui Vânt. Încercă să se cațere pe stâncă, dar vântul sufla atât de tare, că-l dădu jos.

În cele din urmă, dădu de un drumeag. Ajunse la castel și-l găsi pe Regele Vânt într-un turn, de unde acesta sufla din toate puterile. Aici era cuibul vânturilor.

- Am venit să-mi iau sora!
 - Ca să ți-o dau, dovedește-mi că o meriți.
- Și Regele l-a dus pe băiat pe malul mării și a aruncat în valuri un inel de aur.
- Dacă nu-mi aduci inelul, te întorci acasă.

Tânărul stătea amărât pe malul mării, când o rață sălbatică i se opri la picioare și-i promise că-l va ajuta.

Dimineața, Regele Vânt năvăli în odaie. Prințul, zâmbitor, îi întinse inelul. Atunci, Regele îl sui în cel mai înalt turn al castelului.

Goli un sac cu semințe de mac, răspândi-le prin toate colțurile împărăției.
- Până mâine să-mi aduni toate semințele, îi zise și plecă în zbor.

Prințul rămase acolo cu inima întristată. Deodată dintr-o crăpătură îi apăru o furnică zburătoare.

- Ti-am promis ajutor. Fii liniștit, eu și suratele mele vom aduna toate semințele.

Dimineața, toate semințele erau acolo. Regele Vânt n-avu încotro și zise:
- Acum poți să-ți iei sora.

Îl conduse într-o sală mare unde se aflau douăsprezece fete care semănau între ele ca stropii de ploaie.
Tânărul le privea și nu știa care este sora lui.

Dar dintr-o dată, Regina albinelor îi zumzăi la ureche:
– Privește cu atenție înapoi, voi zbura. Sora ta este aceea pe capul căreia voi mă
voi așeza.

Prințul se apropie de fată și spuse:

— E sora mea.

Regele Vânt nu mai avu încotro și mormăi încruntat:

— Bine, acum puteți să plecați.

Prințul și prințesa s-au grăbit să ajungă acasă, unde împăratul îi îmbrățișă, fericit că și-a regăsit copiii, băiatul chipeș ca un soare și fata gingașă ca luceafărul de dimineață.